

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, čj. MV-36058-3/OAM-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2018, čj. 60 Az 38/2018-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o azylu“), neboť ani přes vyvinuté přiměřené úsilí nebylo možno zjistit místo pobytu stěžovatele.

[2] Žaloba směřovala proti usnesení žalovaného uvedenému v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto o zastavení správního řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ze strany stěžovatele se jednalo již o v pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž však nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti či okolnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že krajský soud nezkoumal dostatečným způsobem místo pobytu stěžovatele, respektive správní orgány neposkytly krajskému soudu potřebnou součinnost, což nemůže být kladeno k jeho tíži. Krajský soud se nedotázal policejního orgánu, který stěžovatele původně zajistil. Stěžovatel ještě před zajištěním uváděl adresu pobytu na Ukrajině T. 12/7, B., Lvivská oblast. Dále sdělil, že korespondence mu má být zasílána na adresu L. K., 5. k. 70, P. 4. Policejní orgán, tj. Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie těmito informacemi disponoval. Z povahy věci je mělo mít i Ředitelství služby cizinecké policie, které však tyto informace soudu neposkytlo. Nastalý stav považuje za pochybení správního orgánu, jež by mělo být důvodem ke zrušení rozhodnutí krajského soudu. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nepřijatelnou. Dále zrekapituloval postup krajského soudu, judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že mu není jasné, z čeho stěžovatel dovozuje, že krajský soud nedostatečně zjišťoval místo jeho pobytu, neboť jeho postupu nelze nic vytknout. S odůvodněním krajského soudu se plně ztotožnil a závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud řízení zastavil, případně kasační stížnost odmítl, eventuálně zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Soud se nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.), tj. zda kasační stížnost směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí, zda je podána z přípustných důvodů v souladu s § 103 s. ř. s. a zda není dána její nepřípustnost ve smyslu § 104 s. ř. s. a dospěl k závěru, že je přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti zkoumá její přijatelnost ve smyslu § 104a s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, čj. 8 Azs 5/2006-30), tj. zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ tak, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele i v případě, pokud v řízení před

pokračování

krajským soudem došlo k tak k zásadnímu pochybení, které má nebo by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za pochybení lze považovat takové vady, pokud soud v zájmu spravedlivého a předvídatelného rozhodování „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (tamtéž). V případě, že tomu tak není, zdejší soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele a dospěl proto k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Předestřenou otázkou se Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval (srov. např. rozsudek ze dne 6. 8. 2009, čj. 8 Azs 26/2009-45, rozsudek ze dne 25. 9. 2009, čj. 4 Azs 44/2009-69 nebo rozsudek ze dne 12. 7. 2016, čj. 7 Azs 88/2016-27) a nyní neshledal důvod k odchýlení se od již zaujatého právního názoru. Podle § 104a odst. 3 s.ř.s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto kasační soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí zdejší soud podrobně věcně zabýval.

[10] V první řadě Nejvyšší správní soud předepisuje, že podle § 109 odst. 4 s. ř. s. platí, že „*Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.*“ Jestliže tedy Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajského soudu nezjistí vady, k níž by byl povinen přihlížet z moci úřední, pak je vázán uplatněnými důvody v kasační stížnosti a rozhodnutí obecného soudu nemůže přezkoumávat nad jejich rámec. Stěžovatel namítá pouze to, že krajský soud nedostatečně zjišťoval místo jeho pobytu a měl se ještě dotázat policejního orgánu, který stěžovatele původně zajistil. S ohledem na uplatněné důvody kasační stížnosti je možné vyjádřit se pouze k nim.

[11] Podle § 33 písm. b) zákona o azylu platí, že „[s]oud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce)“. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že možnost zastavit řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu je dána jen tam, kde krajský soud vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Azs 271/2004-58, č. 707/2005 Sb. NSS). Soud je povinen zjišťovat jak u žalovaného, tak u cizinecké policie, zda je jim známo místo pobytu žalobce. V určitých případech se jeví jako vhodné kontaktovat i zástupce žalobce, neboť i ten může mít informace o místě pobytu žalobce, popř. i další subjekty.

[12] Ze soudního spisu je zřejmé, že krajský soud vyvinul dostatečné úsilí ve smyslu výše uvedené judikatury. Krajský soud dvakrát nahlížel do evidence uprchlíků Ministerstva vnitra ČR, z něhož místo pobytu stěžovatele nezjistil. Dále se dotazoval žalovaného, jenž soudu sdělil, že „*Správnímu orgánu není známo místo pobytu výše jmenovaného.*“ Dotazované Ředitelství služby cizinecké policie pouze sdělilo, že poslední známou adresou pobytu bylo Zařízení pro zajištění cizinců Balková a současné místo pobytu nesdělilo.

Soud se také dvakrát dotazoval ustanoveného zástupce, avšak ten na dotazy nijak nereagoval.

[13] S ohledem na výše uvedený postup krajského soudu se jeví jako naprosto zbytečné, aby se soud dále dotazoval Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie. Jestliže požadovanou informaci nedisponovaly jemu nadřízené orgány, bylo možné důvodně předpokládat, že jí nedisponoval ani tento orgán policie. K uvedené adrese v kasační stížnosti (T. 12/7, B., Lvovská oblast, Ukrajina) Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že podle sdělení stěžovatele na uvedené adrese pobýval do roku 2002, přičemž se jednalo o pronajatý byt. Nebylo tedy možné rozumně předpokládat, že by se nyní jednalo o aktuální místo pobytu stěžovatele. K uvedené adrese L. K., 5. k., P. 4 Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k dobrovolné repatriaci na Ukrajinu je zřejmé, že se stěžovatel na území ČR vůbec nenacházel. Nemohl se proto zdržovat ani na uvedené pražské adrese. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že s ohledem na jeho ustálenou judikaturu krajský soud vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele.

IV. Závěr

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (kasační stížnost), celkem v částce 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. JUDr. Ing. Jakub Backa je plátcem daně z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá tato daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč [21 % z 3 400 Kč, viz § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni poskytnutí služby]. Odměna za zastupování tak činí 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. dubna 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu

